

De Saamwerker

Orgaan van de bond
van Christelijke
Gereformeerde
Mannenverenigingen
in Nederland

79ste jaargang
april 2022

Mannenbond
CGK

2

PAGINA	IN DIT NUMMER:
2	Van de voorzitter
3	Meditatie
5	Bijbelstudie Jesaja
8	Door de wereld gaat een Woord 3
11	Nieuws uit Veenendaal
12	Vragen staat vrij
14	Kinderen en het Avondmaal
19	De zomer komt eraan
21	Boekbespreking
22	Dagboek van een Bijbel
23	Verontschuldigingen
24	Persbericht themadag voor het Noorden

Colofon

Uitgave van de Bond van Christelijke Gereformeerde Mannenverenigingen in Nederland

Internet: www.mannenbond-cgk.nl

Verschijnt 4x per jaar

Volgende uitgave D.V. medio september 2022

Commissie van redactie

A. Kok, Veenendaal
ds. C.J. Droger, Vlaardingen

Redactieadres

A. Kok
Regentesselaan 66
3905 GX Veenendaal
telefoon: 0318-529646
akok@kliksafe.nl

Secretariaat

A. Kok
Regentesselaan 66
3905 GX Veenendaal
telefoon 0318-529646
e-mail: administratie@mannenbond-cgk.nl
(voor boekrecensies, ledenadministratie e.d.)

Abonnement

Leden € 15,- per jaar
Niet-leden € 20,- per jaar
Losse nummers € 5,- per exemplaar
Postgiro NL23INGB0000992401 t.n.v.
Bond van Chr. Geref. M.V. te Zeist

© Bond van Christelijke Gereformeerde Mannenverenigingen
in Nederland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, opgeslagen
in een geautomatiseerd gegevensbestand of uitgezonden,
hetzij elektronisch, mechanisch door middel van fotokopie,
microfilm, opname of op welke wijze dan ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende op
het auteursrecht.

Van de voorzitter

De uitgave van De Saamwerker die u nu begint te lezen, is het laatste nummer van het seizoen 2021/22. Het is een seizoen geworden waarin het werk van de mannenverenigingen vaak stilgelegd heeft. De bondsdag kon gelukkig doorgang vinden, maar veel verenigingsavonden moesten worden afgelast. We hebben veel gemist in de afgelopen tijd. Het ons samen buigen over het Woord van God, de ontmoetingen met elkaar als broeders, de zegen van het samen luisteren naar wat de HEERE ons in Zijn Woord of in de geschiedenis van Zijn kerk zegt. Ik hoop van harte dat we in het nieuwe seizoen weer geregeld zullen kunnen samenkomen. Met het oog op de voorbereidingen op het nieuwe seizoen wens ik de besturen van de mannenverenigingen de zegen van de HEERE toe.

Als deze Saamwerker uitkomt, is de coronacrisis nog niet ten einde. Daarnaast hebben we intussen te maken gekregen met een geweldige crisis in Oekraïne die eveneens wereldwijde gevolgen heeft. Er liggen ook spannende synodeweken voor ons waarin o.a. gesproken zal worden over de onderwerpen vrouw en ambt en kerkelijke eenheid. Als er ooit veel gebed nodig is dan wel in de komende maanden. Om vrede in de wereld en om vrede in de kerken. En dan de echte vrede, namelijk de vrede met God door het bloed van Jezus Christus. Laten we als leden van de mannenvereniging veel in onze binnenkamer te vinden zijn in de komende tijd. Moge de HEERE in Zijn ontferming aan deze wereld en aan onze kerken denken.

Een liefdevolle groet, broeders!
Ds. C.J. Droger

Het nut van de veertig dagen

Ds. A. van der Zwan

... Zichzelf levend vertoond heeft, met vele gewisse kentekenen, veertig dagen lang, ... Handelingen 1:3

Gerekend naar het kerkelijk jaar beleven we momenteel de tijd tussen Pasen en Hemelvaart. Waarom betreft dat maar liefst veertig dagen? Waarom is het trouwens nodig dat er ruimte is tussen die twee heilsfeiten? Christus had toch op de Paasmorgen al ten hemel kunnen varen? Het werk, Hem door de Vader opgedragen, was immers volbracht? Gods goedkeuring daarover had onder meer geklonken in de opwekking. Waarom toch niet meteen doorgestoten naar de hemelvaart en de troonsbestijging? Dat is vanwege Christus' zorg voor de Zijnen. Voor hen persoonlijk én met het oog op het komende apostelwerk. Daartoe zijn ze in feite ongeschikt. Christus gaat dat veranderen. Hij zoekt ze op. En Hij neemt er de tijd voor: veertig dagen lang.

Handelingen is blijkens de inleiding Lukas' tweede boek. De inhoud sluit helemaal aan bij zijn Evangelie: Jezus' daden en woorden bepalen beide. Vanaf Handelingen 2 werkt Hij via Zijn Geest, in de veertigdagentijd is Hij Zelf nog op aarde present. Minstens tienmaal verschijnt Hij aan de Zijnen. Hoe dat toeging? Volgens Lukas deed Jezus iets en zei Hij ook het een en ander. Hij vertoonde Zich als de Levende en sprak met hen over de dingen van Gods Koninkrijk. Intussen gaf Hij allerlei 'kentekenen'.

Men mocht Hem aanraken, Hij at voor hun ogen, enzovoort. In dat alles levert Hij het onomstotelijke bewijs van Zijn opstanding. Misschien bent u wel eens jaloers geweest

op de discipelen, die er getuige van zijn geweest. Toch is dat geen juiste houding.

Weliswaar zijn de veertig dagen voorgoed voorbij. Toch kan men de Levensvorst ook vandaag persoonlijk ontmoeten. De ooggetuigen van toen worden daarbij ingeschakeld. Via hun verslag, geïnspireerd door Gods Geest, laat Jezus Zich ontmoeten. En Hij spreekt tot zondaren van de dingen van Gods Koninkrijk. Dat Koninkrijk waar ze van nature buiten staan, maar waar ze nog onderdaan van kunnen worden in de weg van bekering en geloof. Mochten we er reeds oog voor krijgen? Hebben we Hem al eens in het gewaad van het gepredikte Woord ontmoet?

Wat gebeurt er bij zo'n ontmoeting? Dan krijgt men, net als de discipelen, onderwijs van Christus. Veertig dagen is in de Bijbel wel vaker een periode om te leren, denk aan dergelijke perioden uit het leven van bijvoorbeeld Mozes of Elia. Wat leren Jezus' discipelen in hun veertigdagentijd? Hun levende Heere onderwijst hen aangaande Gods Koninkrijk. Zoals dat ook tijdens Zijn rondwandeling gebeurde, denk aan de Bergrede.

Er klinkt een antwoord op de vraag hoe men burger van dat Koninkrijk wordt. En hoe men zich als burger van dat Rijk dient te gedragen. Maar ook: dat dit Koninkrijk zich als een olievlek over de aarde zal uitbreiden. Wat is van dat alles het geheim?

De werking van de Heilige Geest, Wiens komst Christus in deze veertig dagen voorzegt. Ook vandaag komt dit onderwijs tot ons via de prediking van het Woord. Bemoedigend en onderwijzend voor Gods kinderen.

Eveneens tot lering én aansporing van hen, die nog buiten het Koninkrijk staan! Nog altijd onderworpen aan dood en verderf. Maar Hij laat nog weten dat het anders kan en moet worden: bekeer u en geloof het Evangelie. Bid om de levendmakende Geest!

Zo mag het ook ná Pinksteren nog wel eens ‘veertigdagentijd’ worden. Tijd vol bemoediging, onderwijs en aansporing. Dat geldt eerst en vooral hen die Christus reeds mochten leren kennen. Discipelen krijgen te horen dat ze apostelen moeten worden. Niet alleen leerlingen, maar ook verkondigers van de zeer blijde boodschap! Daartoe worden ze toegerust als Christus Zich aan hen openbaart. Misschien zijn of worden ze nooit ‘ambtsdragers’ in kerkelijke zin.

Maar dan toch dragers van het ambt aller gelovigen. Leesbare brieven van de levende Heere. Dat levert een persoonlijke vraag op voor wie zich discipel van Hem mag weten. Zien de mensen in mijn leven iets terug van Hem? Van veel landen en volken op deze wereld geldt, dat de burgers gemakkelijk te herkennen zijn aan bepaalde typische eigenschappen. Dat geldt ook voor de burgers van het Koninkrijk van God in Christus. Herkenbaar aan hun daden én woorden. Sprekend, als er gelegenheid is, van de dingen die het Koninkrijk Gods aangaan. In de taal van zonde en genade. De taal van geloof en bekering. De taal van de liefde, die slechts antwoord kan zijn op Zijn opzoekende zondaarsliefde.

Jesaja 56-66, deel 5 Het ware jubeljaar (61:1-9)

In de vorige Bijbelstudie (Jes. 60:1-22) stond de heerlijkheid van Sion centraal. Sion wordt het licht der wereld, omdat de heerlijkheid van de HEERE (het grote Licht) over haar opgaat (60:1-3). En dat gaat als een magneet werken. Overall komen mensen, het volk van de HEERE en heidenvolken, in beweging. Ze gaan onderweg naar Sion en naar de Heilige van Israël (60:4-9). De wending van Sions lot, op initiatief van de HEERE Zelf, blijkt meer dan eerherstel (60:10-14). Het blijkt een complete herschepping te zijn (60:15-22). Daar zal de HEERE Zelf tot een eeuwig licht zijn en de mensen vormen daar 'een koninkrijk dat niet van deze wereld is' (Joh. 18:36).

Een gezalfde?!

Te midden van Sions complete herschepping treedt een figuur naar voren (Jes. 61:1-3), die het goede nieuws zal verkondigen dat Gods heerschappij aan het doorbreken is. Wie is deze gezalfde? Wat is zijn identiteit? En wat is zijn doel?¹

De Davidische koning en/of de knecht of...?

De inzichten lopen flink uiteen als het gaat om de identiteit van de sprekende persoon in Jesaja 61:1-3. Er zijn uitleggers die de Davidische koning (11:2) en de knecht van de HEERE (42:1; 48:16) en deze figuur gelijkstellen. Op alle drie rust immers dezelfde Geest. Dat op zichzelf is echter onvoldoende grond voor deze conclusie. Het zouden immers ook drie onderscheiden figuren, toegerust met dezelfde Geest, kunnen zijn?

De taak van deze figuur lijkt meer op die van een heraut voor God, dan op die van een koninklijke figuur. Er zijn in dat opzicht meer verbanden te leggen met de knecht Israël (42:1) en de lijdende knecht (48:16). Deze gezalfde heeft een taak aangaande *de treurenden van Sion* (61:3; vgl. 42:3-4) en om *de gevangenen* te bereiken (61:1; vgl. 49:9) als hij optreedt in *de tijd van Gods welbehagen* (61:2; vgl. 49:8). En net als de knecht vervult deze gezalfde een profetische rol als Gods woordvoerder.

Tegelijkertijd zijn er ook verschillen. Bij deze gezalfde is geen enkele aanwijzing dat hij ook zal lijden om Gods doelen te vervullen (vgl. 49:1-13; 50:4-9; 52:13-53:12). En waar de knecht een universele, internationale focus heeft, richt deze gezalfde zich specifiek op *alle treurenden in Sion* (61:2-3). Daarnaast vertoont deze figuur ook kenmerken van andere figuren dan de knecht, zoals *de verkondigsters van een goede boodschap* (40:9; 52:7), de profeet Jesaja die gezonden wordt (6:8) en de anonieme stemmen die het uitroepen in 40:1-5. Het lijkt dus onwaarschijnlijk dat deze gezalfde identiek is aan de knecht.

Een profeet

Andere uitleggers menen dat deze gezalfde een soort 'samengestelde' figuur is, die alle taken op zich neemt waar eerdere gezalfden (in het boek Jesaja) in gefaald hebben. Hoewel Jesaja 61:1-3 inderdaad wel eerdere figuren in gedachten roept, is de taak van deze gezalfde toch wel specifiek toegespitst op de verkondiging.

¹ De HSV betreft de profetie (gezien het hoofdlettergebruik) op de Heere Jezus. Deze Bijbelstudie doet dat niet om zich daarvoor eerst te richten op het boek Jesaja en de directe context ter voorkoming van te snelle conclusies.

We hebben hier dus te maken met een profeet die de taak van de verkondiging van het goede nieuws op zich neemt, zoals (ook) Jesaja, de herauten en de knechten moesten doen. In dat opzicht is het niet verwonderlijk, dat in de Targoom (Aramese vertalingen van de Hebreeuwse delen van de Bijbel) voorafgaand aan deze passage de woorden ‘De profeet zei’ zijn toegevoegd.

Zijn boodschap

Een zalving heeft in de Bijbel meerdere betekenissen. Het drukt ‘roeping’ uit, maar ook ‘aanstelling’ of ‘in dienst neming’ en tegelijkertijd ook ‘bekwaammaking’ of ‘toerusting’. Zo ook hier. De persoon die hier spreekt over zijn zalving met *de Geest van de Heere HEERE* wordt daarmee geroepen, aangesteld en toegerust voor zijn profetische taak. Maar wat is zijn boodschap?

De HEERE heeft mij gezalfd om... En dan volgen er in het Hebreeuws maar liefst 7 (hele) werkwoorden die iets van dat doel uitdrukken. Deze gezalfde is geroepen, aangesteld en toegerust om een heerlijke boodschap van troost en bevrijding te brengen. Dat is zijn missie. Let wel, de zalving richt de aandacht wel op de profetische figuur, maar de profeet zelf richt de aandacht op wat God, de Koning, aan het doen is.

Jubeljaar

Gods wet regelde dat elk zevende jaar een sabbatsjaar was (Lev. 25:1-7). In dat jaar mocht er niet gezaaid, gesnoeid of geoogst worden. Wat vanzelf opkwam, kon door iedereen(!) gegeten worden. Ook werden in dat jaar, op het Loofhuttenfeest, schulden kwijtgescholden (Deut. 15:1-18). Zo vormde het sabbatsjaar niet alleen rust voor het land, maar was het ook een jaar met bijzondere aandacht voor de bevrijdende rust die toekomt aan de armen.

Een bijzonder sabbatsjaar volgde op het zevende sabbatsjaar (Lev. 25:8-55). *U moet het vijftigste jaar heiligen en vrijlating in het land uitroepen voor alle bewoners ervan. Het is jubeljaar voor u: ieder zal terugkeren naar zijn bezit en ieder zal terugkeren naar zijn familie (25:10). En het land zal zijn vruchten geven, zodat u tot verzadiging toe kunt eten. U zult onbezorgd in het land wonen (25:19). Dat zal een jaar zijn waarin de HEERE zorgt voor Zijn volk (25:11).*

Zo'n jubeljaar, vol van bevrijding, komt in gedachten bij de boodschap in Jesaja 61:1-3. Hetzelfde Hebreeuwse woord voor *vrijlating* dat in Leviticus 25:10 voorkomt, wordt hier ook gebruikt in vers 1. Vrijlating voor de gevangenen en opening van de gevangenis voor wie gebonden zaten (61:1; vgl. Jes. 27:13). Het hoofddoel van de profetische figuur in 61:1-3 is een door de Geest gezalfde boodschapper te zijn die leven brengt aan de getrouwen – *de treurende van Sion* – door het goede nieuws te verkondigen dat God komt als Koning en al het kwaad zal omkeren. Daar waar het jubeljaar een voorafschaduwing van was. De tijd van bevrijding, transformatie en wederopbouw is gekomen. Het ware jubeljaar, *het jaar van het welbehagen van de HEERE*, is aangebroken.

Een dag van wraak

Parallel aan *het jaar van het welbehagen van de HEERE* wordt ook *de dag van de wraak van onze God* uitgeroepen! Die beide zijn met elkaar verbonden. Ze gaan samen op. Ze dienen zich als het ware gelijktijdig aan, maar er is wel een groot verschil. De dag contrasteert met een jaar. *De dag van de wraak van onze God* wijst op een (kort) krachtig optreden van God, waarin Hij recht zal doen en waarin Hij de aangekondigde nieuwe rechtsorde, belichaamd in ‘vrijlating’, zal realiseren. Zo breekt *het jaar van het welbehagen van de HEERE* door. Jaar moet

daarin dus niet letterlijk verstaan worden, maar als de beloofde nieuwe wereld waarin God Koning is, het Koninkrijk van God. Wat een heerlijke troostvolle boodschap voor *de treurenden van Sion*. Tegelijkertijd gaat er een scherpe waarschuwing vanuit richting alle onderdrukkers.

De transformatie bevestigt

Vervolgens beschrijft Jesaja (in 61:4-7) wat op gang zal komen door de dienst van de verkondiging en vertroosting. Het is een beschrijving van het nieuwe leven waarin de HEERE Zijn volk zal brengen.

Wat verwoest was, zal herbouwd, weer opgericht en vernieuwd worden (61:4; vgl. 49:8; 58:12). Ook vreemdelingen zullen klaarstaan en hun diensten aanbieden (61:5). De verhouding van *de treurenden van Sion* ten opzichte van de heidenvolken zal compleet veranderen (61:5-7; vgl. 49:7; 54:3b). Ze zullen *priesters van de HEERE* en *dienaren van onze God* genoemd worden (vgl. Ex. 19:6). Voor hun *dubbele schaamte en schande*, al hun leed, zal een dubbel deel van het erfelijk bezit in de plaats gegeven worden. Ze zullen *juichen over hun deel* en *eeuwige blijdschap hebben* (vgl. 51:11).

Gods eeuwig verbond met Zijn volk

Ten slotte geeft de HEERE redenen uit Zichzelf voor Zijn handelen. Hij is Degene Die de orde van recht en gerechtigheid handhaaft (61:8). Hij heeft het recht lief (wat leidt tot aanvaarding van wie zich door recht willen laten leiden) en Hij haat roof en onrecht (wat leidt tot afwijzing van wie zich daarmee inlaten). *Ik zal een eeuwig verbond met hen* (de treurenden van Sion) *sluiten* en dat zal ook zichtbaar worden (61:9; vgl. 49:8). Dat zal leiden tot erkenning dat de HEERE hen gezegend heeft. En dat mag leiden tot verheerlijking van Zijn nooit volprezen Naam.

Gespreksvragen

1. In Lukas 4:16-30 leest de Heere Jezus in de synagoge van Nazareth het begin van Jesaja 61. In vers 21 betreft Hij deze woorden op Zichzelf. Probeer eens onder woorden te brengen hoe Hij niet alleen de Boodschapper, maar ook de boodschap is (vgl. Mat. 11:5; Luk. 7:22).
2. Als je Lukas 4:18-19 naast Jesaja 61:1-3 legt, stopt de Schriftlezing in Nazareth op een opvallend punt. Wat vindt u ervan als de dominee dat op zondag in de preek zou doen?
3. Waarom zou de Heere Jezus het vervolg weglaten? Wat heeft dat ons te zeggen?
4. Het is aannemelijk dat de mensen in Nazareth het vervolg van de tekst ook kenden en dit in hun gedachten kwam. Zo kan er dus zelfs een appel uitgaan van niet gesproken woorden. Welk appel? Zou dat op zondag in de preek ook zo kunnen? Waarom wel/niet?
5. Vergelijk Jesaja 58:6-9a met 61:1-3. Wat valt op? Wat heeft dat ons te zeggen? (Probeer het te betrekken op de Heere Jezus en op ons.)
6. In het boek Jesaja zijn de Davidische koning (11:2), de knecht van de HEERE (42:1; 48:16) en de profetische figuur (61:1-3) niet noodzakelijkerwijs dezelfde persoon. De Heere Jezus blijkt echter de Gezalfde. Leg dat eens uit. (Zie ook H.C. Zondag 12.)
7. Probeer Jesaja 61:6a eens te verbinden met Lukas 9:23?

*In de volgende Bijbelstudie:
Zie, Ik maak alle dingen nieuw (65:17-25)*

Door de wereld gaat een Woord (3)

Handelingen 14:1- 28.

Iconium Handelingen 14:1-7

De zendingen gingen naar Iconium, dat zo'n 140 km. Verder lag en dan te bedenken dat er nog geen MAF-vliegtuigjes waren. Ook hier werd eerst weer de synagoge bezocht en dan lezen we dat er velen daarvan tot bekering kwamen als ook van de Grieken.

Maar er komt heftig verzet zowel van de ongehoorzame Joden als van de heidenen. Eigenlijk trekken zij samen op tegen de apostelen. Toch bléven de apostelen geruime tijd in Iconium,

Zo lang het mogelijk was (i.v.m. de tegenwerking) getuigden zij van het Evangelie, waaraan de Heere Zelf getuigenis gaf door tekenen en wonderen. Tenslotte wordt heel de stad er in betrokken, het is vóór of tegen het Evangelie. Er dreigt een volksoorlog.

Er ontstaan tenslotte twee groepen. Men heeft het wel vergeleken met de vriendschap van Pilatus en Herodes, die eerder in onmin met elkaar leefden., maar in hun veroordeling van Jezus elkaar vonden. Zo hier ongelovige Joden en onbekeerde heidenen tegen de apostelen. Ook hier blijkt het Evangelie een reuke ten leven of ten dode te zijn.

Tenslotte zag men zich Matthew Henry tekent hier bij aan: "Het was geen schandelijke vlucht, maar zij hebben zich op eervolle wijze teruggetrokken. "Zo hebben zij het zaad gezaaid en de

Ds. A.K. Wallet

wasdom in Gods hand gegeven". In vs.21 lezen we dat zij later Iconium en haar gelovigen weer opgezocht hebben.

Lystre Handelingen 14:8-10

Op 40 km. afstand van Iconium ligt Lystre. In de antieke wereld van Lystre leefde de overtuiging dat de goden zich ieder ogenblik onder de mensen konden laten zien. Welnu, zijn de zendingen achter gekomen. Er wordt tegenwoordig nogal wat voorwerk gedaan voordat men een zendingsgebied intrekt. Maar Paulus en Barnabas kenden dat niet op die wijze. Paulus en Barnabas gaan biddend een heel onbekende stad binnen. Een stad zonder synagoge. Het was zowel een Romeinse als een Griekse kolonie en verder bestond het uit de inheemse bevolking. Zij verkondigden daar het Evangelie.

Het begint met één luisteraar. De man was behoorlijk gehandicapt. Wel drie woorden worden gebruikt om de ernst van zijn situatie weer te geven: a. machteloze voeten, b. kreupel en c. nooit had kunnen lopen. Je kunt merken dat de arts Lukas dit zo beschrijft.

Deze man komt tot geloof: Hij drinkt het Evangelie in. Hier krijgt het Evangelie handen en voeten. Het blijft niet bij woorden alleen, maar Paulus ziet dat deze man het geloof heeft om gered te worden, zo staat er. Hij heeft vertrouwen in de reddende kracht van Jezus. Dan kijkt Paulus hem doordringend aan

(zie ook Hand,3:4) en riep:” Sta recht op uw voeten”. Het gebeurt: de man sprong op en liep. Vervulling van de belofte in Jes.35: De kreupele zal springen als een hert.

Godenaanbidding 11-13.

Dan gebeurt er iets dat de zendelingen niet verwacht hadden. De mensen komen niet tot het geloof in Christus, maar denken dat de goden in Lystre gekomen zijn in mensengedaante. Barnabas noemden zij Zeus (de oppergod) en Paulus, de woordvoerder en mindere: Hermes (in het Latijns zijn beide namen: Jupiter en Mercurius.).

Er is een oud verhaal bekend wat inhield dat er in vroeger tijden ook al eens goden in Lystre geweest waren, maar die waren toen niet goed ontvangen.

Nu zullen ze het beter doen. Men roept in het Lykaonisch. Daardoor zou het kunnen komen dat wat zij roepen niet direct tot de zendelingen doorgedrongen is. Alles wordt in gereedheid gebracht om een offer aan de apostelen te brengen. Men heeft er alles voor over om deze ‘goden’ te eren. Kransen en ossen worden als offers bijeengebracht door de priester van de afgodentempel. Heel de menigte van Lystre is enthousiast bezig. Alles diende om de goden gunstig te stemmen.

De preek van Paulus. 14-18

Hier moet Paulus een preek houden in de concrete situatie van het gebeuren

Hij krijgt daartoe zowel de woorden in de mond als de vrijmoedigheid om het Woord te spreken. De kleren scheurden zij als teken van ontzetting en zij gaan tussen de mensen in staan, zodat ook iedereen het kan horen. Paulus spreek op een trapsgewijze manier.

1. Waarom doen jullie dit?
2. Wij zijn ook maar mensen.
3. Het hoogtepunt en de kern van de boodschap, die zij komen brengen is bekering van deze ijdele, zinloze dingen en dat zij zich tot de levende God moeten wenden. Eigenlijk zegt hij dat hun goden maar niets zijn. Hij zegt duidelijk waar het op aankomt en waarom God hen hier naar toe gezonden heeft.

Er worden dan enkele kernzaken verwoord die in dit verband gezegd moeten worden;

1. De levende God is de Schepper van hemel en aarde.
2. Pas nu wil Hij jullie bereiken.
3. Maar Hij heeft al lang aan jullie gedacht.
4. Hij gaf vruchtbaarheid op de akker en jullie eten en drinken en vrolijkheid daarover. Door deze preek worden de mensen met moeite tegen gehouden van het offeren.

Verering slaat over in haat. 19,20

Na enig tijdsverloop komen er Joden uit vorige plaatsen het werk van de zendelingen in een geheel ander daglicht stellen. Er worden lasterlijke dingen van hen verteld. Daardoor gaat men heel anders denken over de zendelingen en hun werk.

Het slot is dat men Paulus gaat stenigen. Men sleept hem buiten de poort menend dat hij dood was, maar de Heere bewaart hem.

Er is nog werk voor hem ook in Derbe, nadat hij zelfs nog te Lystre geweest is (Vs.20). We zien waar religie zonder het ware geloof al niet kan brengen. Het fanatisme is nergens heftiger dan in levenloze en eigenwillige godsdienst.

Men kan in Lystre de dienaren verdrijven, maar de zegen van het Evangelie niet. Vs.20 vertelt ons dat de discipelen Paulus omringden. Dus is er een gemeente gekomen, Wie weet: met de genezen man als voorganger. Ps.146: Wie in 't stof lag neergebogen, wordt door HEM weer opgericht.

EN: Gods Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken.

Gespreksvragen

1. We lezen dat de ongehoorzame Joden samen met de heidenen één front vormden. Zien we dat ook wel eens in de politieke verhoudingen bij het stemmen over ethische zaken in de gemeenteraad of in de tweede kamer en eerste kamer? De “C” zegt niet altijd wat het moet zijn. Denk ook aan het Chr. Onderwijs? Veel water bij de wijn?
2. Paulus en de zijnen. vertrekken uit Iconium...Kennen wij misschien ook omstandigheden die het vereisen, vanwege bv. het gezin, om te gaan verhuizen? School enz.?
3. Paulus preekt voor één man, een gehandicapte, maar de Heere wilde deze dienst rijk zegenen. A. Wat is bij ons het minimum aan kerkgangers om toch dienst te kunnen houden? B. Heeft God niet de minste der wereld uitverkoren om rijk te zijn in Hem?
4. Paulus preekt heftig tegen de afgodendienst van de mensen in Lystre: Zij moeten zich bekeren van deze zinloze, ijdele dingen. Is er niet vaak de neiging om een compromis aan te gaan of bepaalde zaken weg te laten? Wanneer kan er wel van een compromis sprak zijn?
5. Moet het geen wonder voor de inwoners van Lystre geweest zijn dat de gestenigde Paulus de volgende dag weer in de stad aanwezig is, als het wonder van de opgestane Christus? Zijn er bij ons ook getuigenissen van mensen die weer door God gebruikt worden in Zijn Koninkrijk, ondanks veel tegenspoeden?
6. Kunnen er bij ons in Nederland ook afgoden zijn, waarmee we moeten breken als het gaat om de enige ware God te dienen?

De maatregelen vanwege de coronacrisis zijn versoepeld. Ook voor het kerkelijke leven gelden geen beperkingen meer. Het is haast niet te begrijpen dat we allemaal weer naar de kerk mogen en dat het verenigingswerk weer mogelijk is door de week. De Heere heeft in zijn onverdiende genade aan ons gedacht. We zijn verwonderd en dankbaar. Laten we onze afhankelijkheid aan de Heere niet vergeten. De crisis is nog niet voorbij. Inmiddels is er weer een andere crisis bijgekomen. De oorlog in Oekraïne. Er is een einde gekomen aan de veiligheid in Europa. 'En u zult horen van besmettelijke ziekten, van oorlogen en van geruchten van oorlogen. En nog is het einde niet' (Matth.24). Wat staat ons te doen? Niet anders dan, zo zegt Bonhoeffer: bidden, wachten op God en het goede doen.

Wat een onzekerheid! Zekerheid is er te vinden in het vertrouwen dat we met lichaam en ziel, in leven en sterven het eigendom van de Heere Jezus zijn Die ons met Zijn kostbaar bloed heeft gekocht en voor ons zorgt.

Inmiddels is het winterseizoen weer voorbij. De komende tijd zullen de besturen weer gaan nadenken over het komende seizoen. Broeders, we wensen u daarbij wijsheid en inzicht toe om het goede voor uw vereniging te zoeken.

Het bestuur heeft prof. dr. H. Hofman bereid gevonden om voor ons te spreken op onze bondsdag D.V. zaterdag 1 oktober 2022 te Ede. Het thema is dit jaar

“Gelovig Bijbellezen”. Zet u de datum maar vast in uw agenda.

Langs deze weg wensen wij u allen, in alle opzichten, de onmisbare zegen van de Heere toe.

Een hartelijke groet, namens het bestuur
A. Kok, secretaris

Even aandacht voor:

*-Uiterste inleverdatum kopij voor
De Saamwerker nummer 3-2022:
zaterdag 27 augustus 2022*

Voor alle data geldt D.V.

Vragen staat vrij

Ds. A.K. Wallet

Vraag: een veelgehoorde ‘klacht’ tegenwoordig is dat hoorders preken te weinig praktisch vinden: wat leer ik er van, wat zegt het mij, wat vind ik er van etc..

Wat is ten diepste belangrijker: wat vind ik van de preek, of wat vindt de preek van mij? En wat betekent dat dan voor ons luisteren naar de preek?

Een interessant onderwerp, dat steeds weer terugkeert, zodra de preek gehouden is. Ik weet nog dat we de eerste preekbespreking hielden, althans in onze gemeente (Kokse kerk te Veenendaal), toen ds Keuning. Dat was eerder ongehoord. Het stond voor een kritische beoordeling van de preek. Evenals discussiegroepen op de vereniging. Dat hoorde niet: het Woord was gezaghebbend en stelt zich niet ter discussie.

Daar hadden de predikanten wat op gevonden, ter voorkoming van een bespreking van kritische vragen. De predikant stelde zelf een aantal vragen op en gaf die ter bespreking. Dat gaf meestal wel een gezegende bespreking. Maar het nam natuurlijk de belangrijkste wijze van preekbespreking niet weg. Dat gebeurde(t) onder de koffie na de dienst. Vooral als er een predikant van buitenkomt, geeft dat een (on)vruchtbare bespreking.

Een student moest eens vanwege de afstand bij een kerkenraadslid overblijven. Hij kon het echtpaar in de aangrenzende slaapkamer de preek horen bespreken. De vader van die student was ook predikant en zo hoorde de student zeggen: het is

zijn vader niet! Toen de student het aan zijn vader vertelde zei deze: wees daar maar blij om jongen!

Er zijn al heel wat boeken verschenen over wat van de preek verwacht mag worden. Hoe vindt u dat er gepreekt moeten worden? enz.

Nu dan deze vraag over praktisch preken. Je zou zeggen: als er iets praktisch moet zijn dan is het wel de preek. Preken is verkondigen van de grote daden van God. Het gebeurt dan door een heel klein mannetje en toch VDM: bedienaar van het Goddelijke woord. Hij is niet geroepen om mensen naar de mond te praten, maar hij dient als de mond Gods te zijn. Ik schrok eens toen ik de hal van de kerk een kerkganger mij toe riep: zet ‘m op!

Praktisch! We spreken wel over: de praktijk van de godzaligheid. Dat is dus allereerst: verkondig het Woord. Dan zal elke tekst haar eigen accent hebben, de ene tekst gaat meer over de bekering en de andere over de rechtvaardiging. Maar altijd, zoals Paulus zegt: “Ik wens van niets anders te weten dan van Jezus Christus en dien gekruisigd”. Ook een tekst uit de tien geboden (heel praktisch) staat in de schaduw van het kruis. Mijn roepingstekst was en is:” om de deugden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht” (1 Petrus 2:9). Die tekst lees ik altijd op de zondagmorgen voor mijzelf.

De praktijk is dat elk mens van nature in de duisternis van de zonde verkeert en dient te komen tot het licht van de genade van God. Dus de eigenlijke praktijk is dat een zondaar bekeerd moet worden, maar ook dat zij die door Gods Geest geleid werden ook meer van het Licht in Christus zullen leren kennen.

Dat is de kern, maar dat neemt niet weg dat je ook in de realiteit van het wereldgebeuren en het hele menselijke leven met de preek staat.

Wat houdt de hoorders bezig die nog net even naar het Nieuws hebben geluisterd. Denk aan oorlogen en aardbevingen, corona's. Een preek is ook niet wereldvreemd en menselijk vreemd. Ik weet wel een preek is geen vervolg van de NOS, maar staat wel in die wereld.

Ik bracht vroeger brood rond en kwam bij mensen die hard voor hun brood moesten werken op een van de fabrieken in Veenendaal. Ik maakte mee dat ik bij een klant was en dat een ds in een grote Snoek van het merk Citroën langs gleed. Die vrouw zei: Kijk daar gaat onze ds.... en wij werken wel.

De prediking staat midden in deze wereld. Waarom staat zij daar? Een vrouw die nooit een dienst bezocht had, kwam binnen en zei later: ik heb de hele dienst gehuild, want het ging daar om mijzelf in het licht van Gods Woord. (Ze was zelf psycholoog).

Zij hoorde in de preek wie zij was en beoordeelde aan de hand daarvan de preek. Praktisch heet ook bevindelijk en de rust der ziel. Een ander heeft de dienst ervaren als een bemoediging: "Eén ding weet ik dat God met mij is"

Dus niet: wat wil ik horen, maar wat moet ik horen. Dus: Spreek HEERE en uw knecht hoort (luistert) "Ik zal horen wat God, de HEERE tot mij spreken zal."

Kinderen en het Avondmaal

Ds. F. W. van der Rhee

Enkele weken geleden hebben we in een drietal preken aan de hand van de Heidelberger Catechismus stilgestaan bij de betekenis van het Heilig Avondmaal. Het was net in de tijd dat in het RD en ND aandacht werd gegeven aan de nieuwe kerkorde, die zal gaan gelden binnen de fusiekerk van Geref. Kerk Vrijg. (GKV) en de Ned. Geref. Kerken (NGK). Deze twee kerken bevinden zich in een vergevorderd stadium van ‘samen-op-weg’.

Eén van de punten van aandacht is de vraag of aan de viering van het Avondmaal ook kinderen deel kunnen nemen. Binnen de NGK zijn veel gemeentes waar dit gebruikelijk is. In de GKV was het avondmaal alleen voorbehouden aan belijdende leden van de gemeente en dus niet voor jonge kinderen bestemd. In hun nieuwe kerkorde wordt een beslissing hierover overgelaten aan de plaatselijke kerkenraad. De praktijk zal dan dus worden dat in de ene gemeente van de fusiekerk wel en in de andere geen kinderen ontvangen worden.

In ons kerkverband is het Avondmaal alleen opengesteld voor belijdende leden van de gemeente. Hier en daar wordt er wel een pleidooi gevoerd om kinderen van belijdende leden ook mee te laten doen, mede onder invloed van de ontwikkelingen in de GKV. Waarom zou dat niet kunnen, zo wordt dan gevraagd.

In dit artikel wil ik enkele belangrijke argumenten onder ogen zien, die worden

aangevoerd om kinderen aan het Avondmaal toe te laten. Vervolgens zoeken we een weg welke plaats kinderen in een Avondmaalsdienst kunnen hebben.

Verbondsmaaltijd

Het Avondmaal is de maaltijd van het verbond. Dat maakt dat voorstanders van de zgn. ‘kindercommunie’ zich afvragen waarom kinderen wel gedoopt worden als kind, maar dan vervolgens niet deel kunnen nemen aan het Avondmaal. Is dat niet inconsequent? Doop en Avondmaal zijn toch beiden sacrament van dezelfde belofte? Ze vragen toch beiden om hetzelfde geloof?

Daarbij komt als tweede argument dat we toch niet moeten doen alsof het geloof van een kind nog geen echt geloof is. Als een kind jong sterft en dan in de hemel kan komen, zal het toch ook aanzitten aan de maaltijd van het Lam? Moeten we dan hier op aarde geen kinderstoelen aan de Avondmaalstafel plaatsen? Uiteraard moet een kindergeloof nog groeien. Maar dat geldt evengoed voor dat van volwassenen. En is het Avondmaal niet juist gegeven ter versterking van het geloof?

Kerkgeschiedenis

Als derde argument wijzen voorstanders op de kerkgeschiedenis. In de oude kerk was het avondmaal het sluitstuk van een gewone maaltijd. Zo staat dat al in 1 Korinthe 11. Maar als het zover was, zullen ze toch de kinderen niet van tafel gestuurd hebben? Tot aan de Reformatie heeft de kerk steeds kindercommunie

gekend. Soms deden zelfs zuigelingen mee! Kinderen aan het Avondmaal is dan ook geen modern gedoe. Het is zo oud als de kerk zelf.

Paschamaaltijd

Het belangrijkste argument dat wordt aangedragen is echter doorgaans de directe lijn die men ziet lopen van de paschamaaltijd naar het Avondmaal. Net zoals er een directe lijn loopt van besnijdenis naar doop.

Aan het pascha namen kinderen volop deel. In Exodus 12:26 krijgen zij zelfs een taak bij deze maaltijd. Ze stellen de vraag: ‘wat betekent deze dienst voor u?’ Dat is het signaal voor de vader van het gezin om te gaan vertellen over de uittocht uit Egypte, Gods macht en Zijn verlossing.

Het pascha was zo een echt gezinsfeest. Pleitbezorgers voor de kindercommunie vinden het feit dat er geen kinderen aan tafel zaten toen Jezus het Avondmaal instelde, niet steekhoudend. Er zaten toen immers ook geen vrouwen aan tafel?

Fransje

Moet je vanuit deze vier argumenten niet concluderen dat er toch wel veel te zeggen is om ook kinderen te laten deelnemen aan het Avondmaal?

Een vraag die ook opgekomen kan zijn, toen ik in één van de catechismuspreken begon met het verhaal over Fransje uit het boek ‘In Zijn arm de lammeren’ van Cornelis Lambregtse. In een dienst van voorbereiding op het Avondmaal zegt de dominee (het is de ons welbekende ds. R. Kok geweest): ‘De Heere zegt: Wie dorst heeft, kome! Wie heeft er dorst?’ Het was een warme zondag en Fransje had dorst gekregen. Hij had al een paar keer gezien hoe de dominee zijn preek even had gepauzeerd om een slokje water te nemen. Toen de dominee dan ook vroeg wie er dorst had, riep Fransje door de kerk heen: ‘IK!’ Waarop de dominee de preekstoel af kwam, Fransje naar voren riep en hem een slokje water uit zijn glas gaf. Naar de gemeente maakt hij de toepassing: ‘Kijk, gemeente, zo moet u komen: dorstig. En dan drinken en worden als een kind.’

Als je om deel te nemen aan het Avondmaal moet worden als een kind, waarom zou je dan een kind zelf daarvan uitsluiten?

Twee sacramenten

Toch denk ik dat er nogal wat bezwaren zijn om kinderen aan het Avondmaal toe te laten. Als doop en avondmaal alleen maar verschillende tekenen zijn die hetzelfde zeggen (het eerste argument), dan moet je je afvragen waarom we van de Heere Jezus twee sacramenten gekregen hebben. Het gaat bij doop en Avondmaal inderdaad om dezelfde belofte. De Heere zegt: 'Ik zal uw God zijn.' Beiden vragen ook om geloof en geloofsgehoorzaamheid. Maar uit de Bijbel valt wel af te leiden dat er een weg loopt van het ene sacrament naar het andere.

Bij de doop ligt de nadruk op wat de Heere doet en gedaan heeft in Christus. Hij ontfermt Zich over verloren zondaren. In het Bijbelse spreken over het Avondmaal vind je dat ook wel, maar komt daar wel iets wezenlijks bij. Namelijk de wederkerigheid.

Dopen is iets passiefs: je wordt gedoopt. Dat onderga je. Terwijl Avondmaal vieren iets actiefs is: dat doe je zelf. In 1 Korinthe 11 (een kernhoofdstuk voor het Avondmaal) staat dan ook een reeks van actieve werkwoorden: jezelf beproeven, onderscheiden, eten en drinken, danken, nemen. Dat zijn zaken waaraan een bewuste en persoonlijke geloofskeuze vooraf moet gaan. Waar de doop gaat over de inlijving in het verbond, daar gaat het Avondmaal over de inblijving in dat verbond. Om gedoopt te worden is het voldoende om geboren te worden uit gelovige ouders. Om Avondmaal te vieren moet je opnieuw, uit God, geboren zijn.

Het geloof van een kind

Maar hoe zit het dan met het geloof van een kind? Als een kind zegt dat de Heere Jezus van hem houdt en dat hij ook van de Heere Jezus houdt, moeten volwassenen

maar beter niet aan de oprechtheid daarvan twijfelen. Je zegt dan toch niet: dat zullen we nog wel eens zien als je groot bent! Dan stem je daar mee in: fijn joh, dat je dit zo zegt!

Tegelijk zullen maar weinig kinderen zeggen: ik houd van de Heere Jezus, omdat Hij eerst hield van mij. Terwijl dat wel is wat je moet weten om Avondmaal te kunnen vieren. Gods liefde gaat aan die van ons vooraf. Ons geloof is slechts amen zeggen op Gods onverdiende 'ja', dat Hij spreekt in Zijn Zoon Jezus Christus.

Een kind is niet in staat om zich op deze cruciale punten te beproeven. Dat kun je ook van een kind niet vragen. Het is nog niet toe aan een dergelijk kritisch vermogen.

Een kind kind laten zijn

Is het niet wijs om een kind ook kind te laten zijn? Een kind hoeft nog niet alles wat volwassenen doen en kunnen. Er is tijd en gelegenheid om te groeien en het je eigen te maken. Van sommige dingen geldt: al doende leert men. Maar dat geldt lang niet voor alles. Je zegt dat toch ook

niet als het bijvoorbeeld gaat over seksuele gemeenschap? Daarvan blijf je toch ook tegen je kinderen zeggen: niet voor het huwelijk? Bij de diepste intimiteit hoort allereerst een bewust, definitief voor elkaar gekozen hebben. En een met die keus naar buiten treden in een vorm, die beschermend om twee mensen met hun keuze heenstaat.

Zo is het ook met het Avondmaal. Het ervaren van de diepe verbondenheid met Christus vraagt eerst om een openbare keuze (geloofsbelijdenis), die afgelegd wordt in het midden van de gemeente. De gemeente staat daarbij beschermend en instemmend om je heen.

Reformatie

Het is waar dat de kerk vele eeuwen nodig heeft gehad om dit te ontdekken. In de Rooms-katholieke kerk werd genade gaandeweg iets dat automatisch werkt. Dan is er ook geen reden om een kind weg te houden bij het Avondmaal. Wanneer je echter kerk bent in de lijn van de Reformatie, dan ligt het voor de hand eerst van een kind openbare belijdenis te vragen. Zo maakt het duidelijk dat het niet meer gelooft op rekening van ouders en opvoeding, maar het geloof voor zijn eigen verantwoordelijkheid neemt. Dan ben je er ook aanspreekbaar. Is er niet veel voor te zeggen dat in de loop der eeuwen de Heilige Geest dit helderder voor de aandacht heeft gebracht?

Brood en beker

Maar hoe zit het met dat Pascha dan? Het is waar: er is een lijn van Paschatafel naar Avondmaalstafel. Maar dat is geen rechte lijn. Het Avondmaal is niet in de plaats gekomen van het Pascha. Jezus heeft bij de instelling daarvan twee onderdelen (brood en beker) opgenomen

en die toegepast op Zichzelf. Opvallend: Hij nam daarvoor niet het lam, dat iedere paschamaaltijd op tafel lag. Hij maakte er dan ook echt iets nieuws van en zei daarbij: doe dit tot Mijn gedachtenis. Dat kan alleen wanneer je in staat bent om in geloof Hem te ‘onderscheiden’.

Het Pascha is dan ook van een ander karakter dan het Avondmaal. Het Pascha is de maaltijd van de bevrijding uit de slavernij van Egypte. Natuurlijk mochten de kinderen dat meevieren. Ze hoorden door hun geboorte immers bij dat verlost volk. Het Avondmaal is de vervulling van het Pascha. De gemeente van Christus viert haar bevrijding uit de slavernij van de zonde. Daarin kun je alleen delen door geloof en wedergeboorte. Die kunnen er wel zijn bij een kind, maar je mag niet veronderstellen.

Belijdend karakter

Er is nog een zwaarwegend bezwaar om kinderen aan het deelnemen aan het Avondmaal toe te laten. Met kinderen aan het Avondmaal wordt het belijdend karakter van de gemeente aangetast. Dat kan grote gevolgen hebben, bijvoorbeeld voor pastoraal toezicht en vermaan (de tucht). Als je avondmaalgangers niet meer kunt aanspreken op een bewuste persoonlijke keuze, kun je ze ook niet meer aanspreken op hun levenswandel. Dat verdwijnt dan al snel achter de horizon. Dat zou naar mijn idee een geweldig gemis zijn. Het is een zegen dat de Reformatie juist rond het Avondmaal de tucht een (bijbelse!) plaats gaf.

Voor spek en bonen?

En toch... er blijft wel een vraag liggen. Want als de gemeente avondmaalsbrood en avondmaalswijn tot zich neemt, zitten de kinderen er dan voor spek en bonen

bij? Wellicht herkent u het wel van hoe u zelf als kind avondmaalsdiensten hebt beleefd. Of je ziet het bij je kinderen vandaag. Voor deelnemers aan het Avondmaal is het een dienst rijk aan inhoud en betekenis. Voor kinderen vooral een lange zit. Ze snappen er doorgaans ook niet veel van.

Wanneer kinderen niet deelnemen aan het Avondmaal zelf, betrekken we hen er dan wel positief bij?

In het gezin

Ik denk dat dat allereerst thuis beginnen moet. Hoe spreekt u met uw kinderen over het Avondmaal en de Avondmaalsdienst? Juist omdat het een dienst anders dan de anderen is, is het niet moeilijk om kinderen een soortgelijke vraag als in Exodus 12 te ontlokken. ‘Wat betekent deze dienst voor u?’ Is het misschien een idee om juist op een Avondmaalszondag ook thuis de tafel (extra) feestelijk te dekken? Of ervoor te zorgen dat er op Avondmaalszondag iets extra’s in huis is, speciaal voor de kinderen?

Avondmaalsdienst

Ik vind het soms jammer dat een deel van de kinderen tijdens een Avondmaalsdienst afwezig is en naar de Parel gaat. En ook dat er nogal eens gekozen wordt om één dienst met de kinderen in de kerk te zijn, terwijl in de tweede dienst één ouder met de kinderen thuis blijft. Natuurlijk, ik begrijp dat dat in de praktijk toch het beste kan zijn. Maar het kan er wel op uitdraaien dat een kind tot op zijn 8e jaar nog nooit een Avondmaalsdienst heeft meegemaakt! Dan is het niet verwonderlijk dat een kind nog nooit gevraagd heeft: pappa, mamma, waarom neem je wel (of niet) zo’n stukje brood en slokje wijn? En als we er wel met onze kinderen

zijn, vieren we dan het Avondmaal op zo’n manier dat het hen er ook naar laat verlangen? Of houden we het maar een beetje bij hen weg? En als je wel belijdenis deed, maar niet aan het Avondmaal deelneemt, hoe komt dat kinderen over? Welk signaal geef je dan af aan je kinderen? Zeker als ze nou niet echt aan je kunnen merken dat je het daar erg moeilijk mee hebt...

Johannes

Het is mijn verlangen dat de kinderen van onze gemeente via ouders en kerkelijk onderwijs zelf zullen gaan verlangen naar het Avondmaal. Wat is het mooi wanneer je dat door de jaren heen, met ups en downs, ziet groeien in levens van kinderen en jongeren! Wat is een belijdenisdienst dan een werkelijk feestelijke dienst! Het is iets waar de apostel Johannes zich enorm over verblijd heeft. Hij schrijft in zijn derde brief: ‘Ik heb geen grotere blijdschap dan hierover dat ik hoor dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.’ (3 Joh.:4).

De zomer komt eraan!

‘Leer van de vijgenboom deze gelijkenis: wanneer zijn tak al zacht wordt en de bladeren uitspruiten, dan weet u dat de zomer nabij is. Zo ook u, wanneer u al deze dingen zult zien, weet dan dat het nabij is, voor de deur’ – Mattheüs 24:32-33

Zijn de coronacrisis en de situatie in de wereld tekenen dat we in het einde der tijden leven? Zijn wij de generatie die de wederkomst mee gaat maken? Dergelijke vragen worden de laatste tijd regelmatig gesteld. Het is niet verwonderlijk gezien de laatste decennia. Vlak voor Zijn Hemelvaart geeft de Heere Jezus onderwijs aangaande de periode voor Zijn wederkomst.

In de leer

Op de toespraak van Jezus, aangaande de tekenen der tijden, zijn verschillende reacties mogelijk. Wanneer Hij spreekt over oorlogen, geestelijke misleiding, besmettelijke ziekten en aardbevingen kan schrik je hart vervullen. Je zou er moedeloos van kunnen worden als je hoort van geloofsvervolging en de toe name van wetteloosheid. Ook is het mogelijk dat je als het ware diep ademhaalt wanneer er weer een ‘wee’ (vers 8) komt en zodra het weer voorbij is, je weer overgaat tot de orde van de dag.

Is juist dat niet een gevaar in de huidige crisissen? We halen als maatschappij opgelucht adem nu de eerste golf voorbij is en willen zo snel mogelijk terug naar het ‘oude normaal’, een leven zonder allerlei beperkingen. En wij? Hoe reageren wij als christenen op de huidige crisis?

Hoe het ook zij, in onze tekst roept Jezus ons op in de leer te gaan bij de vijgenboom.

Ds. A. Voorwinden

Midden in Zijn toespraak over alles dat plaats zal gaan vinden in de periode voorafgaande aan Zijn wederkomst, wijst de Heere Jezus op een vijgenboom, om ons zo de juiste levenshouding te leren.

Het is lente

Als de winter voorbij is en de lente is gekomen, zie je dat aan een vijgenboom: er komen nieuwe, zachte takken aan en de bladeren spruiten uit. Bij het zien van dat frisse groen weet je dat de zomer in aantocht is.

Nu, zo is het ook het met de tekenen van de tijd. De rampen, oorlogen, ziekten en verdrukkingen zijn tekenen dat Jezus in aantocht is. Laat daarom al deze moeiten je niet verschrikken (vers 6). Laat ze ook niet gelaten over je heen komen, maar leer ervan dat je leeft in het tijdperk van de ‘geestelijke lente’. De zomer komt eraan (de definitieve doorbraak van Gods Koninkrijk op aarde)!

Sinds Jezus’ lijden en sterven, Zijn hemel vaart en zitten aan Gods rechterhand is het in de wereld lente geworden. De geestelijke winter is voorbij, Christus heeft Zijn verzoenend werk volbracht, satan is verslagen en de schuld is betaald. Hoe verder we in de tijd komen, des te duidelijker wordt het dat de zomer in aantocht is.

De uitspruitende vijgenboom leert ons dat we in de tekenen van de tijd kunnen zien dat Jezus' wederkomst nabij is. Nog even en de Zoon des mensen zal komen op de wolken om te oordelen de levenden en de doden. Zoals het ontluikende groen de zomer aankondigt, zo kondigen de tekenen der tijden de doorbraak van Gods Koninkrijk op aarde aan. Het zijn de voetstappen van de Heere.

De zomer komt eraan

De tekenen der tijden willen ons dus niet zozeer schrik aanjagen, ons ontmoedigen of gelaten maken. Integendeel! De Heilige Geest wil het allereerst gebruiken om ons geestelijk wakker te schudden en ons doen beseffen dat we op reis zijn naar de eeuwigheid. Met het ontluikende groen roept God ons toe: 'Wees dan waakzaam, want u weet niet op welk moment uw Heere komen zal' (vers 42). Wees als de wijze maagden en niet als de dwaze (Matth. 25:1-13). Laat je leven door geloof en bekering een voorbereiding zijn op de ontmoeting met God, zodat je straks zonder verschrikken voor Zijn rechterstoel zal kunnen staan.

Ja, het uitspruitende groen van de vijgenboom wil Gods kinderen vooral bemoedigen. De zomer komt eraan! Al kan het soms lijken dat de HEERE ons vergeten is, Hij is onderweg. Wat een troost. Als Jezus komt, zal alle zonde, pijn en verdriet voorgoed ten einde zijn. Hoe heerlijk zal dat zijn. 'Want ik ben ervan overtuigd dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden' (Rom. 8:21). Ziet u daar ook naar uit?

Boekbespreking

Psalmen

door ds. C.P de Boer

In de serie ‘De Bijbel uitgelegd’, uitgegeven bij ‘De Banier’, worden alle 150 psalmen uitgelegd. De serie bestaat uit een aantal deeltjes. In ieder deeltje worden 15 tot 20 psalmen behandeld. De behandeling van iedere psalm heeft dezelfde opzet nl: een korte omschrijving van de kern, de plaats in het Bijbelboek Psalmen en de overeenkomst, samenhang met andere psalmen. De schrijver geeft daarna een uitvoerige uitleg. Verder komen de verschillende thema’s vanuit iedere psalm duidelijk naar voren. Ook worden er lijnen getrokken naar het Nieuwe Testament. Aan het eind van iedere psalm staan er een aantal vragen.

We leven in een tijd waarin de liefde tot de psalmen minder wordt. Dat is toch wel een zorgelijke ontwikkeling. De liederen Sions zijn het waard om onder ons blijvend hun plaats in te nemen. Luther sprak eens: “In de psalmen kijk je Gods kinderen in het hart”. Inderdaad, ze spreken van hoogten en diepten in het geestelijke leven, van zonde en genade en wijzen ook heen naar Christus.

De boekjes van ds. De Boer zijn een prima, Schriftuurlijk middel om thuis te raken in het eigene van iedere psalm. Ook geschikt om te behandelen op een verenigingsavond.

A.Kok

Dagboek van een Bijbel

Januari

Een drukke tijd voor mij: De meeste gezinsleden hebben het besluit genomen om mij dit jaar wat meer te lezen. De eerste twee weken ben ik dan ook veel gebruikt, maar daarna hadden ze zogenaamd geen tijd meer voor mij...

Februari

Deze maand was het schoonmaak. Gisteren hebben ze me afgestoft en weer op m'n plaats teruggezet. De vorige week heeft m'n eigenaar me een poosje gebruikt, omdat hij een meningsverschil had met zijn buurman en een paar teksten moest opzoeken om te bewijzen dat hij toch echt gelijk had.

Maart

De eerste dag van deze maand heb ik het druk gehad; mijn eigenaar werd voorzitter van een vereniging en hij moest mij wel gebruiken om een toespraak voor te bereiden.

April

Opa heeft ons deze maand een paar weken bezocht. Hij heeft mij elke dag uren op schoot gehad. Hij schijnt meer met mij op te hebben dan alle anderen van zijn familie. Ik vond het fijn.

Mei

Ik heb een paar groene vlekken op mijn bladzijden gekregen. Ze zijn afkomstig van een paar voorjaarsbloemen, die tussen mijn bladen te drogen werden gelegd....

Juni

Ik zie er uit als een verzamelalbum, want men heeft mij volgestopt met krantenknipsels. Eén van de meisjes gaat namelijk trouwen.

Juli

Vandaag stopten ze me in de koffer. Ik denk dat ze op vakantie gaan. Wat zou ik graag thuis blijven! Ik weet uit ervaring dat ik minstens twee weken lang in dit donkere ding opgesloten blijf.

Augustus

Ik zit nog steeds in de koffer; ze zijn vergeten me er uit te halen.

September

Eindelijk ben ik weer op mijn oude plekje gezet en ik heb gezelschap gekregen: bovenop mij liggen twee damesbladen, een autokrant en een paar puzzelboekjes en een stripboek. Ik zou willen dat ik evenveel aftrek vond als zij.

Oktober

Van de week werd ik een paar keer even ingezien; één van de gezinsleden is namelijk ernstig ziek. Op dit moment lig ik midden op tafel. Ik denk dat de dominee op bezoek komt.

November

Ik ben weer op mijn oude plaatsje beland. Iemand vroeg aan de vrouw des huizes of ik een verzamelalbum was.

December

Het gezin is volop bezig met de voorbereiding op het kerstfeest. Straks zal ik wel weer opengeslagen worden bij Lukas 2 en op Oudejaarsavond bij Psalm 90. Maar verder hebben ze geen belangstelling voor mij. Ik vrees dat de geschiedenis zich na de jaarwisseling herhaalt.....

(Overgenomen uit de Hervormde Kerkbode voor de Veluwe)

Verontschuldigen

Onlangs las ik een aantal verontschuldigen, die een predikant in zijn gemeente tegenkwam om op zondagen de erediensten niet bij te wonen. Hier volgen ze:

- Ik kan niet zo lang stilzitten.
- Het is me te moeilijk.
- De liturgie bevalt me niet.
- Ik ga alleen als ik er behoefte aan heb.
- Ik ben teleurgesteld in kerkmensen.
- Er is geen warmte, geen liefde, geen gemeenschap in de kerk.
- We krijgen onder kerktijd visite.
- We willen het tv-programma niet missen.
- Ik krijg mijn man, mijn vrouw, mijn kind niet mee, dan ga ik zelf ook maar niet.
- Ik wil geen huichelaar zijn.
- Ik wil niet samen met die en die in de kerk zitten.
- Ik heb altijd zo'n slaap.

U ziet een hele rij! Staat uw verontschuldiging er ook bij of hebt u nog een andere? Weet u, voor mensen klinken al die verontschuldigen heel aannemelijk, zoals in Lukas 14 de drie verontschuldigen ook heel aannemelijk zullen hebben geklonken. Maar de reactie van God is anders: toen werd Hij boos... (vers 21) Waar twee of drie in Zijn naam bijeen zijn, wil Hij aanwezig zijn. Hoe zouden wij dan afwezig kunnen zijn?!

(Overgenomen uit de Hervormde Kerkbode van Veenendaal)

Mannenthemadag Noord

Thema:

Hel en Hemel

Hoe leven we met de werkelijkheid van deze begrippen? Vanuit bijbels-theologisch en praktisch-pastoraal perspectief willen we de komende mannenthemadag over dit onderwerp nadenken.

Sprekers:

Ds. J.P. Nap (Herv. Hoevelaken)

Hel: feit of fabel?!

Ds. B. de Graaf (CGK Nunspeet)

De Hemel: bepaalt mijn leven hier, voltooid mijn leven straks.

Dagvoorzitter is Ds. G.H. Vlijm (Herv. Wezep).

Datum:

D.V. zaterdag 23 april 2022.

Locatie:

Hervormde Kerk "Elim"

Eperweg 35, 't Harde.

Welkom vanaf 9.00 uur. De opening is om 9.30 uur. Sluiting 13.00; aansluitend gratis lunch. Collecte is ten behoeve van de kosten, inclusief de lunch.

De mannenthemadag gaat uit van de Bond van mannenverenigingen van de Christelijke Gereformeerde Kerken en de Bond van Hervormde Mannenverenigingen op Gereformeerde grondslag.

Een ieder is hartelijk welkom. Aanmelding via de website: www.mannenthemadagen.nl

